

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti kan fuldt ud tilslutte sig det fremsatte lovforslag. Det grønlandske folk må ikke blive taberen. I det grønlandske samfund med dets særlige struktur må en livstruende konflikt hindres. Endelig noterer jeg mig med tilfredshed, at der er fuld overensstemmelse mellem hjemmestyret og regeringen om forslaget. Mit parti vil medvirke til en velvillig og hurtig behandling under det forestående udvalgsarbejde.

Preben Lange (S):

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg til fulde kan bekræfte de praktiske virkninger af maskinmestrenes bebudede strejke, således som de er beskrevet i bemærkningerne til det fremsatte lovforslag. I øvrigt vil jeg ikke bruge tid på at beskrive disse, da jeg har fornemmet, at de enkelte partiers ordførere til fulde har forstået situationens alvor. Disse alvorlige konsekvenser er baggrunden for, at Grønlands landsstyre har anmodet regeringen om at tage skridt til at forhindre strejkens iværksættelse.

Mit parti, siumut, har fortsat respekt for den frie forhandlingsret, og jeg vil gerne understrege, at den omstændighed, at landsstyret anbefaler et lovindgreb i en overenskomststrid, ikke skal ses som udtryk for, at landsstyret fremover vil gribe ind med lovgivning i lønkonflikter, men det er klart, at det er en forudsætning, at lønmodtagerorganisationerne ikke stiller urealistiske krav, og at de vil respektere hjemmestyrets ønske om en solidarisk fordeling af de lønmidler, det offentlige kan stille til rådighed.

Jeg vil endnu engang benytte lejligheden til at understrege, som jeg har gjort det før fra denne talerstol, nemlig under telegrafiststrejken for et par år siden, at det er en lønpolitisk målsætning i Grønland, at der må ske en gradvis reduktion af den lønforskel, der er mellem den hjemmehørende befolkning og det tilkaldte danske personale, altså en gradvis afskaffelse af fødestedskriteriet, som virker diskriminerende over for den hjemmehørende gruppe, grønlænderne.

I aviserne har man i de sidste dage kunnet læse udtalelser af forskellige organisationsfolk, der har angrebet det offentlige aftalenavn og den lønpolitik, det offentlige har anlagt, men det er bemærkelsesværdigt, at

ingen af dem har nævnt, at dyrtidsregulering fortsat er gældende for alle overenskomstgrupper i Grønland, det vil sige også for de danske organisationer, der har medlemmer i Grønland. Når man læser aviserne, får man det indtryk, at det kun er grønlænderne, der har dyrtidsregulering, men det er ikke tilfældet, den gælder for alle. Det kan undre mig, at det gode, dyrtidsreguleringen er, ikke bliver værdsat af organisationerne.

Imidlertid er Grønlands økonomi så nært forbundet med den danske, at det er nødvendigt at være tilbageholdende, og derfor har man også fra SIKs og tjenestemændenes side accepteret 2 pct. Denne ramme er lidt snævrere end i Danmark, men når den automatiske dyrtidsregulering tages med, så er der ikke nogen lønmodtagere i Grønland, der behandles dårligere end deres kollegaer i Danmark.

I siumut kan vi bestemt ikke lide, at folketinget skal bestemme det lønmæssige indhold af en overenskomst, men vi har måttet bide i det sure æble, fordi Maskinmesterforeningen ikke har villet acceptere den solidariske lønpolitik, det offentlige Grønland er nødt til at føre.

Jeg er helt klar over, at vores venner i socialdemokratiet og SF har meget svært ved at acceptere denne fremgangsmåde og hellere vil have en form for voldgift til at afklare overenskomstens indhold. Vi forstår det godt, men vi har dårlige erfaringer med voldgiftssystemet. Vi har før set, at lovgivning på grundlag af voldgift som det endelige resultat har medført nogle helt forvrængede lønstrukturer, og de offentlige kasser i Grønland kan simpelt hen ikke magte mere end de tilbudte 2 pct. Derfor appellerer jeg om, at man forstår, at det grønlandske arbejdsmarked og den grønlandske lønpolitik må betragtes på en anden måde, end hvis den tilsvarende situation opstod i Danmark.

Det kan ikke nytte noget, at vi i denne sag lader os dirigere af ønsker hos en bestemt gruppe, der i grønlandsk sammenhæng er forholdsvis velbemidlet, og som forsøger at opnå samme lønninger som i Danmark, hvor skattetrykket er helt anderledes. Forholdene i Grønland og Danmark er og bliver forskellige. Derfor mener vi i siumut, at man ikke kan arbejde i Grønland og forlange at blive behandlet på samme måde som i Danmark.